

Sygn. akt: III AUa 1117/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSO del. Joanna Kasicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2014 r. w Łodzi

sprawy **Z. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o wysokość świadczenia,

na skutek apelacji Z. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 28 maja 2013 r., sygn. akt: V U 402/13,

oddala apelację.

III AUa 1117/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Kaliszu oddalił odwołanie ubezpieczonego Z. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 20 lutego 2013 roku, którą to decyzją odmówiono ubezpieczonemu przeliczenia emerytury.

Wyrok Sądu Okręgowego zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy: ubezpieczony, urodzony w (...) roku, w kwietniu 1993 roku wniósł o przyznanie renty. Decyzją z dnia 5 maja 1993 roku przyznano ubezpieczonemu rentę inwalidzką kolejową, obliczając wysokość jej podstawy z zarobków z lat 1980-1983 ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 118,32 %. Do obliczenia wysokości emerytury przyjęto staż pracy wynoszącego 25 lat 4 miesiące i 17 dni. Po przyznaniu renty ubezpieczony nadal pozostawał w zatrudnieniu aż do 31 maja 2009 roku. W późniejszych kolejnych decyzjach podwyższano wysokość renty ubezpieczonego w związku ze zmianą stażu ubezpieczenia, a nadto zwiększono wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia do 120,06 %, po doliczeniu do podstawy w poszczególnych latach ekwiwalentu za węgiel. Od 1 czerwca 2009 roku, to jest od dnia rozwiązania stosunku pracy, przyznano ubezpieczonemu emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przy ustalaniu wysokości tego świadczenia część emerytury obliczono na podstawie art. 53 (80 %), a część na podstawie art. 26 tej ustawy (20 %), stosując się do zasady wynikającej z art. 183 ustawy. Do obliczenia części emerytury na podstawie art. 53 ustawy ponownie

ustalono podstawę wymiaru świadczenia, obliczając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia. Wskaźnik ten był niższy od przyjętego przy obliczaniu podstawy wymiaru renty, bowiem wyniósł 93,07 %, to jednak przy nowej kwocie bazowej z daty wniosku o emeryturę, podstawa wymiaru świadczenia okazała się wyższa od zwaloryzowanej podstawy wymiaru renty. Do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 53 przyjęto 36 lat i 5 miesięcy okresów składkowych oraz 11 miesięcy okresów nieskładkowych. Wysokość świadczenia z tej podstawy wyniosła 1 770,11 zł (decyzja z 16 lipca 2009 r. k. 51 akt emerytalnych). Do obliczenia części emerytury według art. 26 ustawy uwzględniono kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego (22 183,14 zł) oraz zwaloryzowany kapitał początkowy – 420585,04 zł (kapitał początkowy na dzień 31 grudnia 1998 roku wynosił 189 751,10 zł). Przy uwzględnieniu średniego dalszego życia wysokość emerytury z art. 26 ustawy wyniosła 1 806,48 zł (decyzja z 16 lutego 2010 r. k. 75 akt emerytalnych). Ostatecznie organ rentowy wypłaca ubezpieczonemu emeryturę obliczoną na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako korzystniejszą. Emerytura ubezpieczonego podlega waloryzacji i od 1 marca 2012 roku wynosiła 2 019,53 zł, a od 1 marca 2013 roku – 2 100, 31 zł.

Decyzją z 18 lipca 2011 roku organ rentowy, po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z 14 czerwca 2011 roku odmówił wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości emerytury wobec braku nowych okoliczności i dowodów, które mogłyby mieć wpływ na wysokość świadczenia. Odwołanie ubezpieczonego od tej decyzji zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z 25 października 2011 roku wydanego w sprawie VU 952/11. W dniu 11 lutego 2013 roku ubezpieczony złożył kolejny wniosek o ponowne przeliczenie emerytury, podnosząc że wysokość świadczenia jest zbyt niska w stosunku do otrzymywanych przez niego zarobków bowiem jest niższa od 60 % otrzymywanych przez niego wynagrodzeń (wniosek k. 126 akt emerytalnych). Do wniosku nie załączył żadnych nowych dowodów. Po rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję z 20 lutego 2013 roku – skarżoną w przedmiotowej sprawie.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania, wskazując że emerytura ubezpieczonego została obliczona zgodnie z art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego.

W apelacji ubezpieczony podniósł, że nie zgadza się z wyrokiem sądu pierwszej instancji wniósł o powołanie biegłego niezależnego od ZUS do ponownego przeliczenia jego emerytury.

Organ rentowy wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje: apelacja jest bezzasadna. Przede wszystkim nie zawiera ona żadnych zarzutów do wyroku sądu pierwszej instancji, czy też do poprzedzającej go decyzji organu rentowego. Apelacja oparta jest jedynie na przekonaniu skarżącego, że jego emerytura jest zbyt niska w stosunku do otrzymywanych przez niego zarobków w okresie jego aktywności zawodowej. W związku z takim przekonaniem skarżącego uważa on, że jedynie biegły sądowy jest w stanie prawidłowo naliczyć jego emeryturę. Jednakże wniosek skarżącego o powołanie biegłego w tym zakresie nie może być uwzględniony. Zauważyć bowiem należy, że ubezpieczony pobiera emeryturę od wielu lat na podstawie prawomocnej decyzji ustalającej jej wysokość. Prawomocność decyzji ustalającej wysokość świadczenia emerytalnego ubezpieczonego oznacza, że ponowne ustalenie wysokości tego świadczenia może nastąpić w trybie art. 114 ust. 1 lub 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.z 2013 r., poz. 1440). Pierwszy z wymienionych przepisów reguluje instytucję wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego prawomocną decyzją, a drugi ponownego ustalenia wysokości świadczenia emerytalnego w związku z odprowadzaniem składek na ubezpieczenia emerytalne po przyznaniu emerytury. W sprawie nie ma zastosowania art. 108 ustawy, gdyż skarżący, pobierający emeryturę obliczoną na podstawie art. 26 ustawy, od momentu przyznania świadczenia nie odprowadza składek na ubezpieczenia emerytalne. Zatem podstawę ponownego obliczenia emerytury skarżącego może być tylko wznowienie postępowania uregulowane przepisem art. 114 ust. 1 ustawy. W myśl tego przepisu prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w

sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Skarżący nie przedłożył nowych dowodów, jak również nie ujawniono okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji, które by miały wpływ na wysokość świadczenia. W przypadku braku przesłanek do ponownego ustalenia wysokości świadczenia, o których mowa w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie jest dopuszczalne powoływanie biegłego w celu ewentualnej weryfikacji wysokości emerytury ustalonej prawomocną decyzją organu rentowego. Dopuszczenie takiego dowodu stanowiłoby w istocie niedopuszczalne wznowienie postępowania, a tym samym naruszenie powoływanego art. 114 ust. 1 ustawy.

Mając na uwadze powyższe należało oddalić apelację na podstawie art. 385 kpc, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw.